

С Л А В Я Н С К И М Я З Ъ К

ГОДИНА IV.

Русчукъ 23 Апрельъ 1883.

БРОЙ 81

Излиза два пъти въ седмицата вѣска:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубл. нов.

За шесть месеци 3 ср. рубл.

Сичко, което са отнаси до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при пръвѣ пъкъ 20 стот.

За " " " вторий пъкъ 10 "

Руссе 22 Априлий 1883 г.

Отъ послѣднитѣ съобщения и телеграмми които получихме, може да се заключи, че въ насъ почнахъ отново да ставатъ нови народни събрания, които издаватъ гласъ и искатъ часъ по-скоро свикването на едно велико Народно Събрание, което да възобнови конституцията; отъ тия чести събрания може да се заключи, че народа иска нѣщо отъ което се лишава, и въ което намира успѣха, развитието и доброто устройство на старната; ний не можемъ да кажемъ, че народното желание е несправедливо или неоправдателно, ний не можемъ, а да се несъгласимъ, че народа е узналъ отъ какво има нужда и отъ какво зависи неговото благодѣйствие, щастие и напредъкъ. Това веднѣжъ припознато, че нашия народъ високо цѣни основата на своето вътрѣшното управление, че той можалъ да узнае и увиди, отъ кое ще има полза, то не остава друго, освѣнъ веднѣжъ за винаги, да се съслуша народната воля и желание, и да се удовлетвори часъ по-скоро, защото рѣвността и добритѣ народни памѣрения и стремления трѣбва да се подкрепяватъ и по възможности на пълно удовлетворяватъ, ако искаме да има отъ тѣхъ полза за старната; иначе, ако народния гласъ се презира, ако неговото желание са не съслушва, ако волята му се не удовлетворява, ако той се счита просто за едно стадо, въ такъвъ случай, слѣдствията отъ не добритѣ отношения къмъ народа, неможтъ да бѣдѣтъ приятни и полезни, отъ таковото повѣдение естествено въ народа се помрачаватъ благитѣ му памѣрения, поставя се въ отчаяние, убива се добрата му воля и той става немарливъ къмъ всичко, което може да го ползува. Да продължаваме да говоримъ въ полза на народа, върху неговото право, върху неговитѣ законни ежедневни требования, върху правдитѣ му, считаме за излишно, когато съкому е вече извѣстни събитията въ насъ и отношенията на народа, къмъ ония, които еж поставени да го управляватъ и да се грижатъ за еждбата му. Навѣрно сѣкий са е убѣдилъ, че нашия народъ иска самъ да се грижи за ежде си, за еждбата си, като желае, самъ да си създава закони, самъ да се располага съ имота си, самъ да се грижи за бѣдущността си. Подобно едно явление въ единъ народъ, не може да бѣде осѣдително, нито вредително, то служи за голѣма честъ на този народъ, който го притежава, то трѣба да се уважава, почита и подкрепя отъ сѣкого; ако се остава безъ надлежното внимание народната воля, ако не са съслушватъ и изпълняватъ народнитѣ желания, въ такъвъ случай престава сѣка мисълъ, за добра бѣдущность. Какво се збива въ насъ, какъ и до колко се слуша народната воля, да ли се изпълнява народното желание, това не е никому тайна, неприятно е да не повѣдаме истината, но да не криемъ

е престѣпление. Нѣма кой да слуша, нѣма кой да изпълнява! Кой е виноватъ, да ли пакъ народа, че не мѣлачи или ония които трѣба да го съслушатъ? — Въ сѣкий случай желателно е да се удовлетвори народа, да се даде край на повдигнатия въпросъ, да нѣма за какво да се негодува.

Когато мислехме и вървахме че сме свободни, че за насъ се открива широко поле за дѣйствие, изненадѣнно се появихъ неочаквани препятствия, голѣми спънки, които измѣнихъ и предначертанията и стремленията. Отъ многото планове и желания, едва ли можа да се постигне нѣщо, отъ което да се извлече цо годѣ полза. Раздвоенето, лонното настрояние, мѣждусобната неавиетъ, личнитѣ капризи, тѣ само сполучихъ да се развижтъ, тѣ напреднахъ, тѣ овладяхъ старната, тѣ вѣстържествувахъ, а отъ тѣхъ, може ли да се очаква нѣщо добро? — Врѣме е да се прекрати злото, да се даде край на мѣждусобнитѣ неспоразумѣния, ако искаме да има миръ и задоволствие въ страната. Нека се даде каквото се иска и въпроса е рѣшенъ.

Безъ удовлетворение на народната воля, ний не можемъ повѣрва, че ще можтъ да си влѣзжтъ работитѣ въ добъръ редъ, че ще може да се създаде нѣщо траетно. Ще са явяватъ ежедневни негодования, несъгласия и ще са клони на измѣнение онова, което са е създадо; добръ е когато става сичко съгласно съ народното желание.

Враца, 4 Априлий 1883 год.

Драгий ми . . .

Писмото ти отъ 31 м. приехъ. Като ми опиешаш на дълго и на широко постѣпките, които правятъ консерваторитѣ при либералитѣ за едно примирение мѣжду тия двѣ партии, искашъ моето мнѣние върху тоя въпросъ. Азъ бѣраамъ да ти го съобща, ето какъ:

Ти доста много познавашъ сърцето ми, за да нѣмашъ никакво съмнѣние за моето миролюбие. Нѣ както сѣка истина си има своята основа, тѣй и моето миролюбие се намира тамъ само дѣто трѣбва да прѣзираме собегвенното си честолюбие и обидитѣ, които ми еж навесени. Отъ тая точка като трѣгнешъ, ти лесно ще проумѣшъ, че азъ съ благодарение ще виджъ да стане едно примирение мѣжду двѣтѣ партии, либерална и консервативна, стига само главатаритѣ имъ да еж убѣдени прѣдварително върху нѣкои основи, безъ които примирението не трѣбува да става, защото слѣдствията му са опасни.

Тия основи, азъ мислж, трѣбува да са такъизи, като да не унищожаватъ, а да укрѣпаватъ и точно да опрѣдѣляватъ ежществуването въ отечеството ни на двѣ партии, либерална и консервативна. Свободата за ежществуването и за дѣйствията на едната и на другата са гарантиратъ взаимно при вярдението на тия три начала, които еж гарантирани и отъ мѣждународното ни право:

1. Върховната власть принадлежи само на народътъ;
2. Народътъ си исказува волята само чрѣзъ всеобщо гласоподавание, свободно и направо;
3. Никое правителство не са признава въ България, ако то не управлява страната по една конституция съставена отъ народътъ споредъ второто отъ тия начала.

Двѣтѣ партии могатъ да са надминуватъ свободно, безъ да иматъ право да се прѣсѣдватъ една съ друга:

1. Върху либералното или консервативно народно прѣдставителство;
2. Върху либералното или консервативно направление на законитѣ, които могатъ да излазатъ само отъ народното събрание съвмѣстно съ Княза.

Консерваторитѣ трѣбува да се признаятъ, че тѣ или не еж разбирали тѣй началата, върху които е основано политическото ежществуване на нашето отечество, или пакъ са искали само да усилятъ партията си, та помогнаха да се дадатъ на Княза пълномощия, начало, което е отсѣдено отъ науката изобщо и което частно за България по никой начинъ не са оправдава. Убѣдени ли еж вече Князътъ и главатаритѣ на консерваторитѣ, че трѣбва за сѣкого да са откажатъ отъ сѣкакви пълномощия? Ето въпросъ, койго прѣдварително трѣбува да се разясни, върху койго общото мнѣние трѣбува да гледа ясно. Даде ли „Български Гласъ“ на общото мнѣние да глѣда ясно върху въпросъ за пълномощията и за началата, надъ които трѣбува да еж основа на ежществуването и дѣйствията на двѣтѣ партии, азъ та увѣрявамъ, драгий ми . . . , че примирението ще стане най лесно.

Ти ми пишешъ, че консерваторитѣ ви молили да останатъ тайна приговоритѣ за примиряване на двѣтѣ партии, защото ушь генералитѣ, за да могатъ по лесно да са располагатъ въ отечеството ни, не обичали това примирение. Като земешъ прѣдъ видъ само човѣшкитѣ слабости, азъ до нѣидѣ са съгласявамъ. Нѣ азъ мислж, че причината за държението на тайната е това дѣто и Руси, и консерватори, като са се убѣдили, че безъ конституция не може да се управлява България, надминуватъ са сега кой да земе *аферимизмъ* за вожданието на конституционниятъ режимъ.

За насъ, либералитѣ, и двѣтѣ тия страни пехливани еж отъ ежщата пасмина. И едната и другата страна увѣряватъ Княза, че ще могатъ да установятъ въ България една чорбаджийска конституция. Не трѣбува да го криемъ; трѣбува и на Руси и на консерватори да го кажемъ ясно и гласно, човѣшкитѣ главатаритѣ на либералитѣ, отъ сърце желаемъ и се стараемъ Българекитѣ народъ да има либерална конституция, нѣ че ний сме готови да въспремемъ и чорбаджийска конституция, стига тая послѣдната да излѣзе отъ едно велико народно събрание, избрано свободно и направо отъ народътъ по редъта на ежществуващата конституция.

Нѣ азъ вѣрувамъ, че консерваторитѣ могатъ по лесно да се съгласятъ съ нашиѣ желания отъ колкото Руситѣ, на които поведението въ България азъ отдавамъ нѣ на лонни намѣрения, а на идеята имъ че като на Руситѣ имъ са отрѣзани онашкитѣ, трѣбува и българитѣ да са шути. Зѣ туй, азъ съмъ на мнѣние, че вий въ София не трѣбува да се колебае; вий трѣбува да приемете прѣдложението на консерваторитѣ за примирение. Азъ мислж, че разискванията на събранията могатъ да са държатъ тайно до дѣто се достигне до единъ положителенъ или отрицателенъ резултатъ. Нѣ да се държи тайна това, гдѣто че главатаритѣ на двѣтѣ партии еж влѣзли въ приговори за примиряване, това не е добро, защото тайната мжно си остава тайна и защото това нѣщо не е частна работа. Колкото за това дѣто че ушь външни интересующи се лица цѣбли да осуетятъ примирението, азъ мислж, че тѣ никакво влияние не могатъ да иматъ върху тоя въпросъ, стига само главатаритѣ на консерваторитѣ да са увѣрени, че Негово Височество наистина желае примирението на двѣтѣ партии и че той вече е убеденъ, че такъизи примирение не може да стане, ако той не са е рѣшилъ да напуе е съвѣмъ пълномощията и да влѣзе въ конституционниятъ пъкъ.

Пишатъ ми още, че Балабановъ са колебалъ даже да са срѣщне съ главатаритѣ на консерваторитѣ, за да си развѣнятъ прѣдварително мислитѣ върху прѣдполагаемото помиряване, отъ страхъ да не би да разсърдимъ първо нѣкои лица отъ нашата партия, които по обичатъ да отжщаватъ на противникитѣ си, отъ колкото да ги обичатъ за хатжрѣтъ на общото добро, и второ генералитѣ, които на тоя часъ са лични неприетели на нѣкои отъ консервативнитѣ главатаритѣ. Азъ мислж, че първия страхъ не заслужа освѣнъ прѣзрѣние. Колкото за че генералитѣ може би да влѣзатъ въ съмнѣние, азъ вѣрвамъ, че рускитѣ Царь, рускитѣ народъ, койго толко еж много обича Българекитѣ народъ, не може да се прѣдставява отъ генерали, които да не желаятъ примиряването на народътъ съ Княза и укрѣплението въ България на княжески прѣстолъ. Пѣка, слѣдователно, Балабановъ не бѣде отъ ония, „Иже убоишася идѣже вѣстѣ боязни.“

Твоятъ Д. Цансовъ.

окол: управление, и, що да видятъ! протокольтъ нѣма, а въ дѣлата фигурира единъ недодѣланъ калпазански рапортъ, въ когото причислени лица, които и варени и печени да са, пакъ ги нещемъ. — Въ тоя случай, селяните ни като са бѣха събрали на 17-й того, на число 362 души та изгъртиха единъ дъртешки митингъ, за въ полза на конституцията, за въ връда на падналитѣ министри, Стоиловъ, Начевичъ и Грекова и за протестиране махазарчѣ на лъжцитѣ консерватори, отново насърчиха гласните си да протестиратъ телеграфически постъпката на кмѣта предъ министра президента Соболева и да искатъ настоятелно наказанието на злоупотребителъ. — Сега, велики съ итерѣбни очаквама да видимъ, като какъ ще постъпи правителството на Ц. В. Княза въ тоя случай; ако ли мене нѣкоя лесница и ни пресече пътятъ, селянитѣ съ торбичкитѣ си ба рамо, всички ще отидатъ въ Рахово, та отъ начавници ли, управители ли, отъ министри ли, на всеки начинъ ще искатъ удовлетворение. Кнежене са научени още отъ турско време, като по какъвъ начинъ да търсятъ оправданието си.

Когато глѣдама предъ отчетѣ си явни неправди, до гдѣто секи зель за средство пълномощията и всичко върши съ силата на тѣхъ, та митинги ли не щемъ да правимъ? Конституция ли да не търсимъ? ще викамъ и ще плачемъ, до гдѣто и Господъ ни чюе отъ небото; защото ний сии въ много мѣста онесправдани и излгавани. — Интересите на нашата община сж въ рѣцете и то на тавина, дѣто не знае да запише и буке; Ама че каже нѣкой: какъ ще на така? На азъ ще му кажа: Ето така си е асаж, втршятъ си я хората както си шхтъ, на имъ нѣма нищичко, та вера! Викнали хората отъ на вжнъ, че Кнежене са такива, па онаквива: о, заблудени хора! я елате, та вижте лично, попитайте селянина отъ какво му е зорж, като какво иска той; не отъ мекките столове го онесправдавайте за че е на всичко той виноватъ, просгъ и прч. той има право горкия, защото билъ и е и сега страдалецъ; кого ездеха турците, на-ли селянина? кого бияха на ли селянина? Пакъ защо и днесъ упражнаватъ и искатъ да налагатъ волята си неколто користолюбци възъ неговия грѣбъ? О, жялно наистина! възмутително е да глѣда человекъ да ся повтарятъ тѣзи дѣйствия, отъ които конски лишехми и които предъзвикаха нашето освобождение. «Всяко зло за добро, казва една народна поговорка. — Ний мислимъ, че следъ темплатата има и рехаталжъ; следъ плачь — и радость.

Като занимахъ читателите на почитаемий ви листъ съ вѣкои общи положения, мисля, че не ще имъ дотегне ако имъ спомена и за важнитѣ на дѣйствията, които тѣзи денѣ, т. е. следъ изборитѣ на общин. управление извършиха двамата консерватори.

Следъ като скрили протокольтъ за изборите, събвратъ ся въ къщата на Петка Ангелова, гдѣто по усмотрението на послѣдния, курдисали таквъ планъ: да замѣнатъ протокола съ единъ рапортъ, въ когото препоржчватъ за кмѣтъ едного отъ турциге и есжничгъ Петка, който е сивъ на чорбаджията въ наше село, така щото, презъ ношъта направятъ нови избори, безъ обаче да знае нѣкой. — Най телеграфически на 18 й того протестирахми предъ Президента Министра и съ любопитство ще очаквама: Да-ли ще ся накажатъ виновните, ще видимъ чякъ сега, има ли законъ и правда въ нашето княжество, и още да ли ще ся приспособи чл. 108 и 113 отъ предвидените въ закона престъпления по изборите върху дебалата глава на кмѣта ни, или тѣзи наказания ся приспособяватъ само на либералците, ще видимъ в съ друго писмо ще ви донесе още по смѣшно нѣщо.

Никола Т. Колювъ.

Шумень, 19 Апр. 1883.

Господине Редакторе!

В. «Южна България» въ своя листъ отъ 14 сего въ новинитѣ си за Севѣрна България намѣрилъ за нужно да помѣсти и тая:

Г. Икономовъ твърдѣ изобилствова въ своигъ политически писма. Нѣ тѣзи му писма види се не произвождатъ онова впечатление, което авторътъ имъ ждае. И дѣйствително мѣчно е за простий смъртенъ да разумѣе политически дѣгми и убѣждени на бившии прѣдсѣдатель на Държавний Съветъ, за това никакъ не е странно, ако той се принуждава да пише и поленителни писма. Впрочемъ следъ като человекъ прочете и тѣхъ, дожда до заключение, че Г. Икономовъ, въ *нелишение на беспристрастие*, самъ не знае, какво иска и проповѣда.

Такъзвизи недоразумѣние между редакцията на «Южна България» и мене не е ни чудно, ни необикновенно нѣщо. То е твърдѣ естествено и ще сжидежгува вѣкога, до гдѣто стоимъ на точнитѣ, отъ които гледаме на работитѣ и на злото, което къса нашето отечество, и до гдѣто въ разглежданието на положението единъ се ржководи отъ беспристрастие, други отъ прѣдубѣждение и слѣпо партизанство. Колкото тежко и да ми е да си навличамъ непричастства отъ дѣсно и отъ лѣво,

азъ никога не ще пожъртвовамъ това, което редакцията на «Южна България» нарича *нелишение на беспристрастие*, на приятелството съ всичкитѣ редакции на свѣта и никога не ще си позволя да търся за писмата си минутно впечатление, за каквото натяква поминхтата редакция.

Съ писмата си азъ изпълвамъ единъ дългъ, дългъ на Български гражданинъ, а за минутнитѣ впечатления отъ тѣхъ твърдѣ малко мисля. За такъзвизи впечатления мислятъ днесъ само онѣзи, които искатъ да си играятъ съ общественното мнѣние и да достигатъ чрезъ това нѣкакви исключителни цѣли. Въ тѣзи писма може да има и неточности и недомовки, както ги има въ вѣско човѣшко дѣло, въ недоразумѣнията ни съ редакцията на «Южна България» не дохождатъ отъ тамъ. Тѣхъ ний источникъ се крпе другагдѣ. Слѣдующитѣ откъслаци изъ едно писмо до мене отъ страна на този вѣстникъ най добрѣ ще покаже на читателитѣ, може ли да има споразумѣние тамъ, гдѣто на всичко се гледа отъ чисто партизанска точка на зрѣнието.

Съ днешната поща ви испращамъ първитѣ три броя отъ в. Южна България. Ако на редакторитѣ имената не джжтъ на челото на вѣстника съ едри букви, нѣ ще ви кажъ, че той е основанъ и поддържанъ отъ 20-на Български прѣдсѣватели на областното Собрание...

Като позивамъ както лично васъ тѣй и възгледъ вѣтъ ви върху българската политика, които изобщо всинца трѣбва да сѣдѣваме за напредъ, обявямъ ви, че ний (съ думата ний азъ разумѣвамъ цѣлата страна съ микроскопически исклучения) въ нищо не различаваме отъ вашитѣ въззрѣния, отъ вашата бжджа программа и отъ тия на вашитѣ приятели и единомисленници. каго ви съобщавамъ горнето, моля ви отъ името на всичкитѣ ни приятели да пишете редовно въ в. Южна България.» Пловдивъ, 25 Пануарий 1883.

К. Х. К.

Защото не приехъ да пишъ въ единъ вѣстникъ, на който направлението още не знаяхъ, у «Южна България» се явяватъ днесъ двѣ мѣрки за монгъ мнѣния мѣрката на писмото и мѣрката на напечатаната бжджа, която по горѣ приведѣхъ. Разбира се, че при такъзвизи възгледове на нѣкои редакции върху лицата и мнѣнията, неспоразумѣнията едва ли ще липсатъ изъ помежду ни.

Т. Икономовъ.

Добричъ 8-й Апрель 1883.

Има много личности на свѣта, които чрезъ своитѣ характери се отличаватъ отъ обществото мѣжду което прикарватъ живота си и тогава тѣзи лица минаватъ за оригинални; но има и такава оригиналность въ характера на нѣкои хора, щото ги прави да бждатъ признени и неприени мѣжду каквато класа хора и да се намѣрватъ, въ който край на свѣта и да бжде.

Добричъ има честята или злощастнието да види въ лицето на бившия си Околийскый Началникъ, отъ първата категория личности; а отъ втората въ лицето на настоящия си Дръ Носъ. Съ подобна оригиналность, нужно бѣше да се здобие нашия градъ, за да видятъ нѣкои отъ жителитѣ му, до колко сж можали да ценятъ добритѣ си доктори.

Съ заминуванието си отъ града ни Дръ Пгнатевъ, единъ отъ способнитѣ доктори, за Варна, гдѣто въ награда за неговата способность Медицинското управление го назначи Старшии Врачъ въ Варн. Окр. Болница, вѣско въ града съ любопитетво очакваше да види неговий намѣстникъ, нѣкой си Дръ Носъ. Педъ ли се изминаха и любопитетвото на гражданитѣ не се удовлетвори, при всичко, че Дръ Пгнатиевъ бѣше му вече предалъ болницата.

— «Сега е зима» казваха нѣкои пронически.

Стопли се времето. Нѣкои любопитни подновиха пакъ немилостивитѣ си запитвания: «защо господинъ Носъ не приема да го поканватъ при нѣкой боленъ, или като се случи убийство въ околията Сждбении Слѣдователь доди съ Дръ Поппеска за да освидѣтелствува това убийство? «Други по юсюзи достигнаха даже да разбератъ и видятъ сами, че нашия докторъ се пазель отъ студа, като отъ вапиръ. За това той приготвилъ за квартира една отъ най тъмнитѣ и нечисти стая въ болницата, излепилъ и стжклатата съ книги, запалвалъ печката до като стане топло като хамамъ, най послѣ дигвалъ кюкковѣтъ на печката, тѣй щото отъ нея се образозвало единъ турски мангалъ; не пукавалъ никого да помѣте и нечисти тая стая, нито той поне правель това; послалъ пода на стаята съ талашъ отъ дъски, тѣй щото вѣскога е билъ изложенъ да се опече въ нея като мишка, още повече като заковавалъ вратата съ пирони десетъ сантиметра дълги. Фелчеритѣ биле принудени да му хортуватъ отъ вжнъ. Ако ли за зла негова честъ се случвало да стане убийство въ Околията и Сждбении Слѣдователь е билъ принуденъ да излее цѣла рѣка отъ убеждения, че той ще подпадне отговоренъ, ако не напусне за време своето гназдо; тогава, слѣзъ, Боже, че глѣдай!

Най послѣ пролѣтъта дойде. Вѣско въ природата се размрда: птичкитѣ запѣха и нашъ докторъ, който

е обичалъ песнитѣ, спорѣтъ както се вижда отъ доложеного, решилъ се да излезе отъ своя ермитажъ. Единъ добъръ денъ минава изъ градскитѣ улици и вѣской го показваше съ прѣсгъ. Да ли защото първий пжтъ го виждаха? Нѣ, Добричени не сж диви, както ги представи дописника на в. «Българинъ» за да похвали себе си; но защото най твърдия Стойкъ би се засмѣлъ, като го видѣше обвить около врата съ лесичи опашки и покачилъ отъ странитѣ на кожуха си двѣ подобни опашки, облеченъ въ биргютлии бени турски потури съ два джоба отъ предъ, шити съ нѣколко рѣда гайтанъ; опасанъ съ зеленъ червенъ опасъ и съ антерия подобна на тая, която се носи отъ деликанлитѣ турчета; на рацетѣ съ бѣли платнени ракавици и съ очила. Пѣка вѣской рѣши да ли са виновати хората като се смѣятъ въ този случай. Колкото за мене, койго видѣхъ много други чудесни отъ този докторъ, намирамъ имъ право. У насъ само тѣй нареченигъ паллячовци можатъ да употребятъ подобенъ кустюмъ; а този е Окржжънъ Врачъ.

Другъ пжтъ нашъ докторъ се показаль съ черъ фракъ съ златни апалети, какъзвизи щете ги наречете, но не докторски. Хора койго разбиратъ отъ подобни униформи приспособлени въ Росия, увѣрватъ че тѣзи апалети се носятъ отъ казначейтѣ въ тая държава.

Часния животъ на Гна Поса е пѣль съ оригиналности, азъ ще цитирамъ само нѣколко примѣра защото не ми е намрението да описвамъ живота му. Ако азъ се коснахъ до това, направихъ го за да представя на почитаемото Медицинско Управление чевѣкъ, въ когото е повѣрило живота на хиляди хора.

При другитѣ му качества, той има страстьта да бжде и сѣрбролюбець. Квартира, отопление, слуга, прание се на счетъ на болницата. Едвали 10 лева харчи за храна на мѣсець. На 1-й Мартъ, както всичкий свѣтъ и той пожелаъ да поголѣй: праца да му купятъ една гжска; на 3 й Мартъ ти умира и слѣдъ като ж държалъ 5 6 дни покачена въ салона, дава я да се очисти и опече въ фурната, но не е платилъ 10 стотинки за печение, а накаралъ слугата да ги даде, тѣй като този беднякъ му загубилъ една тапа на една бутилка. За да печели и отъ прогонитѣ си, пратилъ да му купятъ едно магаре за да ходи изъ окржга; възсѣда го и облеченъ както го описахъ по горѣ, ходи изъ града. Ако бѣше го видѣлъ Донъ Кихотовий оржженосецъ, на вѣрно би му завидѣлъ. По по злощастие това добитаче не се харесало на доктора и го враца, нѣ се нита за друго.

Сега да видимъ работитѣ му, за които му се плаща 4000 по словомъ четири хиляди грѣшни левчета.

Всичката грижа за болнитѣ е опредѣлялъ връхъ единъ фелчеръ, а другия е натоварилъ съ административната часть, съ когото кореспондира официално, а този послѣдния рапортира за най малката работа, и двамата държатъ исходящи и входящи журнали за своитѣ часни кореспонденции, не зависимо отъ тѣзи, които по закона сж обзани да държатъ. Нечистотия въ болницата до крайна степенъ, защото е запретилъ да се меде и чисти. Болнитѣ лекува само съ единъ или два вида цѣръ каквато и да бжде болѣстьта, като посиива на връстъ единъ видъ прахъ, като въ сжщото време изговаря, трижди нѣколко тайственни думи. На мѣсто тишина, той принуждава болнитѣ да се събератъ на купъ и волѣю и неволѣю да пѣятъ кой каквато пѣсень знае, тѣй щото като мене человекъ по край болницата, струва му се че е предъ нѣкой синагогъ. Въ отраци, които служатъ за да се констатира факта на нѣкое убийство, той кара фелчера; за прекратяване епидемически болести той пращи фелчера; за приглѣжвание проситуткитѣ, той натоварилъ фелчера, а като се запрети на този послѣдний да изпълнява това, тѣзи женици не са преглѣдани отъ 10 и по-вече дена.

Его въ вжсе человекъ отъ когото очакваме помощъ за живота си. Азъ вѣрвамъ че Медицинското Управление ще вземе мѣрка за прикрятяване на злото, тѣй като най послѣ и дѣтцата захванаха да се подиграватъ съ достолепието на хубавата тая длъжность — Докторъ.

Стойковъ.

Добричъ 15-й Априлий 1883 год.

Гне Редакторе!

На 12-ий Априлий т. г. часѣтъ по 4 Европейски послѣ пладнѣ, азъ Велико Карагасевъ ж. изъ г. Добричъ, писаръ при Добричекий Мировий Сждия, като отидохъ да си давамъ частнитѣ писма на Поценската Телеграфна Станция, цомъ прѣддохъ писмата си, и като ги разглѣда пощалиона Христо Марковъ, пезная на какво основание ми изхвърли писмата прѣзъ прозореца и дадените ми пари, които пари бѣхъ далъ за спомѣнатитѣ писма, и почна да дума че пис-

мата ми биле. Либералски и издъзи даже извъ канцеларията да мя бие, гони и хули, и ми говореше: че ти, ако си въ еждътъ пъкъ, азъ съмъ въ телеграфната станция; азъ имамъ братъ подпорка, ами вие какво имате, ха възъ! При това събитие присъствувахъ мѣстний телеграфистъ, И. Константиновъ и драгунъ Стефанъ и др.

Като ся върнахъ отъ пощата, казахъ на моя си пахъ Мироний Сѣдия за събитията; въ това време той привика телеграфическия Началникъ, по въ еждото време го нѣмаше; подиръ малко време дойде и му съобщи за случката, но той не обърна никакво внимание.

Съ почитание: **Карагаевъ.**

Г-не редакторе на в. „Славянинъ“

Въ селото Долни-камарици Златишска Околия шестъ села Ново селска и златишска Околия сир. сѣлата Мирково, Байлово, Макоцово, Усойца, Саранци и Долни-камарици съгласно съ закона направиха Митингъ; присъствуващите бѣха 120 души, защото тогава отъ населението бѣха едни по работа, затова много неможиха да присъствуватъ.

Митингътъ ся състави съ позволенieto на Г-нъ Златишски Околийски Началникъ.

Хората като щомъ ся събраха съставиха си бюро. Единъ Председателъ и подпредседателъ, 4, Членове и 4, Секретаре.

Съборието следъ като ислуша всичко що ся говори: доложи следующата резолюция:

1-во, Благодарение за свалянieto на 3-мата Министри Начевичъ, Грековъ и Стоиловъ.

2-ро, Молятъ Негово Височество да обърне страната на първий порядъкъ, като и подари Конституцията.

3-то, Надежда на днешните Министри че ще подготвятъ почвата, за да ся свика Велико Народно Събрание.

4-то, Да ся освободи Г-нъ Драганъ Цанковъ отъ заточение.

5-то Протестираатъ противъ ново-избирателний законъ.

На Бюрото отъ страна опълномоциха двама человекъ отъ село Долни-Камарици да поднесатъ Адресъ отъ протокола до Негово Височество и до Генералъ Соболева

село Долни-камарици 1883 год.

Михайловъ.

Пишъть ни изъ Габрово:

Тука е сичко добро. Природата въ села, също и населението, което съ не-търпѣние очаква славното Христово въскресение, а съ това заедно и на святи-нята ни — Конституция. Не зная, по птичкитъ и славейчето, като че предчувствуватъ нѣщо тържественно, зна-мѣнито, славно въскресение на конституцията; нѣщо историческо, та на скоро твърдѣ много и сладко пѣжтъ!! Едно предчувствие ни ласкае, че Конституцията щѣла да се въстанови (аминъ р.). Какъ ви са чини? Гласа на нашия петель започна да са чува; впрочемъ не мога си обясни да ли му е на добро! (съмнително е р.) Дано са смилли про-видѣнието!!

Пишъть ни изъ Виена:

В. „Wiener Allgemein Zeitung“ на 23-ий въ 6—часний си вечеренъ листъ публикува една корреспонденция изъ Русчукъ, че ужъ разбойницитъ и убици-

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

тъ ходѣли по улицитъ и убивали, както ся случило съ единъ търговецъ убитъ посредъ пладше въ дюкения си, и послѣ Итаал. Консулъ, жена му и дѣтето му на $\frac{1}{4}$ того по най-варварски начинъ сж убити отъ разбойници! Можжтъ ли да бѣждатъ върни тия лажовни слухове и Виенското население, несмотря че тука ставатъ по лоши работи, пакъ псува българитъ и си съставятъ лошо мнѣние за тѣхъ!

Заб р. Туку подобно нѣщо нито се е чувало, нито е ставало! Отъ гдѣ черпжтъ такива лажовни свѣдения Виенскитъ еврейски органи, това е за удивление! Разбираме да се обнародва нѣщо по слухъ, но подобна опасната лѣжа да се предава на читателитъ, това е повѣче отъ непозволително и просто понижение за самата редакция. Развъ е Русчукъ въ Китай и не може да се узнае до колко е истинско подобно едно важно приключение, като горнето, да ли то постои или не?

ОТКРИТО ПИСМО.

До Г-да, Г-да защитниците и народни приятели: Н. Сукнарова Д-ра Герова, Т. Панова, Костовича, Савова, Статкова и Иванова находящиеся въ София, Ломъ-Паланка, Плъвенъ и Вратца.

Като ви поздравявамъ съ наступившиятъ празникъ свѣтлото Хр. Въскресение, считами за своя длъжностъ, да ви принесемъ искренната си благодарностъ за защитата, която вие указахте при разглеждане шумното Кнежевско митингджийско дѣло, произведено съ непатриотическа и коварна мисль отъ страна на явниятъ ни неприятель и бивши Габр. Окол. Началникъ Григора Найденова и др. нему подобни. — Вашето идвание Г-да народни приятели при насъ, ни дава тройна надежда и ягка въра за напредъ. Ний ще расчитвами за въ бѣждице че не сме били сами и че сме имали истински приятели, които живо сж ся интересували за своите по прости брата селяни — тѣхни и народни единомисленници.

Слѣдователно, като повтарямъ да ви поблагодаримъ за трудътъ и услугата, хранимъ надежда и за напредъ въ васъ като корени наши приятели и вѣчно незабравими отъ цѣлото ни селско население.

Примете отличните наши поздравления и остаями вѣчно ваши.

С. Кнежа 10-й Апр. 1883.

Оправданите: Андрей Цвѣтковъ, Петаръ Панчовъ, Тодорчо Стояновъ, Вало Плевъ, Пено Близнаковъ, Иванчо Сайновъ, Цоко Боновъ, Гергъ Пв. Терански, Цалко Миловъ, Плия Петковъ, Цоко Панковъ.

До Бюрото на Софийскитъ Градски избори.

Долуподписанитъ, гласни по избора на прѣдстоящия новъ съставъ за Градско-Общинский Съвѣтъ, като пристѣпваме днесъ къмъ избиранието на деветъ членове, считаме за длъжностъ:

1) Да забелѣжимъ, че новийтъ избирателенъ законъ противорѣчи на статия 43 отъ Конституцията, до сега неупищожена, и си запазваме правото на всяко почитание и уважение къмъ негъ, при всичко че по градскитъ си интереси сме принудени въ настоящиятъ случай да ся съобразиме съ тоя законъ;

2) Да забелѣжимъ въпищожата несъобразностъ между новий избирателенъ законъ и старопрѣданиитъ ни народни правдини да си избира народътъ отдѣ-

но своитъ църковни и училищни настоятелства.

Ние възлагаме на новий съставъ на Градско-Общинский Съвѣтъ грижата да исходатайствува и издѣйствува чрѣзъ надлѣжната висши власть, вдиганието на тая несъобразностъ, която е толкова гибелна за църковното ни и училищно устройство и управление.

София, 1883 г. 10-й Априлъ

Софийски Гласни:

(слѣдватъ подписитъ на 36 души).

Съ удовольствие са научаваме, че дѣлото на Д. Анева, щѣло наскоро да се препрати отъ Министерството на Правосѣдието въ Свищовския Окр. Сждъ за разглеждане.

Научаваме са, че Свищовскитъ либерали на първия день на Въскресение държали митингъ, на когото присъствуваха 00000 души народъ! Решили: да се посятъ по-галамътъ и да курмахерствуватъ повече!

Извѣстиятъ ни изъ Ески-Джумая, че тамканския околийски началникъ Пв. Тинмановъ земалъ нѣкакви руповети отъ турекото население, за да имъ освободява синоветъ отъ военната служба. Като се съобщило за това въ София, испратила са анкетна, която да испита работата по-отблизо. До днесъ дѣлото трѣбва е свършено, ще очакваме отъ народнитъ приятели въ този градъ да ни опишжтъ подробно течението на това дѣло, за да се узнае истината.

Сиромашта въ Руссе още слѣдва да пита: какво станахъ дукатитъ които подари Н. В. Сръбския Кралъ Миланъ, когато посѣти градъ ни? На кого се раздадохъ тия пари; тѣ са подариха за сиромашитъ и градский съвѣтъ за да удовлетвори общото желание, трѣбва да даде явенъ отчетъ върху извършеното съ тая щедра милостиня. Мислимъ, че сѣкий гражданинъ има право да попита за тия пари.

Говори са че за коронасванието на Русския Императоръ, щѣли да отиджтъ до Москва и генералитъ Соболевъ и Каулабаревъ.

Тия дни пристигна въ градъ ни Г. Н. Сукнаровъ, който бѣше единъ отъ защитницитъ на Кнежевченскитъ либерали; нѣма ли каже „Бъл. гласъ“, че той ходи да агитира, и да подбужда населението да прави митинги противъ консерваторитъ? Не е за чудо, ако чуемъ, подобно нѣщо.

ТЕЛЕГРАММИ.

Габрово 19 Априлий 1883 г.

Днесъ стана митингъ койго моли господина министра президента, свикване великото народно събрание по стариятъ избирателенъ законъ, за въстановление конституцията, подписаха 400 граждани.

Иовчовъ.

Рахово 19 Априлий 1883 г.

На 17 Априлий тържественно митингъ въ село Кнежа отъ 362 души. Особна депутация занася здресъ въ София.

Стоянь Русковъ.

Орхание 20 Априлъ 1883 г.

Вчера стана митингъ за свикване Великото Народно Събрание да възвърне Конституцията. Подробности по пощата.

Шунтовъ.

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.